

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/84/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1520010421
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Blažová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1520010421.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Magdalény Blažovej a sudcov JUDr. Petra Šamka a JUDr. Márie Szabóovej, v trestnej veci obžalovanej N. P. C. a spol., pre zločin prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 355 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák., o odvolaniach prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V a obžalovanej N. P. C. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 25.09.2020, sp. zn. 7T/23/2020, na verejnom zasadnutí konanom 09. decembra 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V a obžalovanej N. P. C., nar. XX.XX.XXXX v A. z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 25.09.2020 sp. zn. 7T/23/2020 boli obžalovaní N. P. C. a T. Q. N. uznaní za vinných zo zločinu prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 355 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 27.06.2020 v presne nezistenom čase cez hraničný priechod Y. - P. umožnili trom osobám, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky ani osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, nedovolené prekročiť štátnu hranicu Maďarskej republiky a Slovenskej republiky, a to takým spôsobom, že týmto osobám umožnili dňa 26.06.2020 vo večerných hodinách na parkovisku v okolí mesta Z. v Bulharskej republike, pod príslubom finančnej odmeny od osoby vystupujúcej pod menom M. R., ktorá im poskytla zálohu vo výške 400 bulharských leva (po prepočte cca 200 eur) nastúpiť do osobného motorového vozidla továrenskej značky O. K., N.: R CK, Z.: Z imatrikulovaného v Bulharskej republike, s úmyslom ich prepravy na územie Spolkovej republiky Nemecko, následne sa striedali ako vodiči predmetného osobného motorového vozidla v smere prepravy Bulharská republika, Rumunská republika, Maďarská republika, Slovenská republika, pričom dňa 27.06.2020 v čase o 09:55 hod. bolo predmetné vyššie špecifikované vozidlo zn. O. K. zastavené hliadkou Colného úradu Bratislava, Stanica colného úradu Bratislava - centrála, a to z dôvodu pátrania po tovare, ktorý buď unikol z colného dohľadu alebo podlieha spotrebným daniam formou kontroly dopravných prostriedkov a následne bolo predmetné vozidlo kontrolované privolanou hliadkou PZ z Obvodného oddelenia PZ Bratislava - Rusovce Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave V, pričom pri uvedenej kontrole v nákladnom priestore vozidla bolo zistené, že za prepravovanými kartónovými krabicami, umiestnenými v nákladnej časti predmetnej dodávky sa nachádzajú dve osoby ženského pohlavia: G. I., nar. XX.XX.XXXX, K. I., nar. XX.XX.XXXX a jedna osoba mužského pohlavia: Q. I., nar. XX.XX.XXXX, všetci traja pôvodom zo A. arabskej republiky a to bez dokladov totožnosti a platných víz umožňujúcich osobám pochádzajúcim z tretích krajín vstup, zotrvanie alebo tranzit cez územie Slovenskej republiky.

Za tento zločin bol obžalovanej N. P. C. podľa § 355 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/, písm. l/, písm. n/ Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. (per analogiam) uložený trest

odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, na výkon ktorého trestu súd obžalovanú podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanému T. Q. N. podľa § 355 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/, písm. l/, písm. n/ Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. (per analogiam) bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého trestu súd obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest prepadnutia vecí a to:

- 1 kus mobilného telefónu zn. A., W. V. 4, T.: XXXXXXXXXXXXXXXX/XX (čiernej farby) so SIM kartou (telefónne číslo +XXXXXXXXXXXX) aj s pamäťovou kartou v gumenom priesvitnom kryte,
- 1 kus navigácie O. geovision XXXX (čiernej farby) s pamäťovou kartou.

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

Proti rozsudku okresného súdu, čo do výroku o treste podali riadne a včas odvolania prokurátor a obžalovaná N. P. C..

Prokurátor v písomne odôvodnenom odvolaní doručenom Okresnému súdu Bratislava V 15.10.2020 (č.l. 512-514) uviedol, že dňa 31.07.2020 podal na obvinených T. Q. N. a N. P. C. obžalobu pre zločin prevádzkačstva spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona ku § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 27.06.2020 v presne nezistenom čase cez hraničný priechod Y. - P. umožnili trom osobám, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky ani osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, nedovolené prekročiť štátnu hranicu Maďarskej republiky a Slovenskej republiky, a to takým spôsobom, že týmto osobám umožnili dňa 26.06.2020 vo večerných hodinách na parkovisku v okolí mesta Z. v Bulharskej republike, pod príslubom finančnej odmeny od osoby vystupujúcej pod menom M. R., ktorá im poskytla zálohu vo výške 400 bulharských leva (po prepočte cca 200 eur) nastúpiť do osobného motorového vozidla továrenskej značky O. K., N.: R CK, Z.: Z imatrikulovaného v K. republike, s úmyslom ich prepravy na územie Spolkovej republiky Nemecko, následne sa striedali ako vodiči predmetného osobného motorového vozidla v smere prepravy Bulharská republika, Rumunská republika, Maďarská republika, Slovenská republika, pričom dňa 27.06.2020 v čase o 09:55 hod. bolo predmetné vyššie špecifikované vozidlo zn. O. K. zastavené hliadkou Colného úradu Bratislava, Stanica colného úradu Bratislava - centrála, a to z dôvodu pátrania po tovare, ktorý buď unikol z colného dohľadu alebo podlieha spotrebným daniam formou kontroly dopravných prostriedkov a následne bolo predmetné vozidlo kontrolované privolanou hliadkou PZ z Obvodného oddelenia PZ Bratislava - Rusovce Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave V, pričom pri uvedenej kontrole v nákladnom priestore vozidla bolo zistené, že za prepravovanými kartónovými krabicami, umiestnenými v nákladnej časti predmetnej dodávky sa nachádzajú dve osoby ženského pohlavia: G. I., nar. XX.XX.XXXX, K. I., nar. XX.XX.XXXX a jedna osoba mužského pohlavia: Q. I., nar. XX.XX.XXXX, všetci traja pôvodom zo Sýrskej arabskej republiky a to bez dokladov totožnosti a platných víz umožňujúcich osobám pochádzajúcim z tretích krajín vstup, zotrvanie alebo tranzit cez územie Slovenskej republiky.

Na základe vykonaného dokazovania Okresný súd Bratislava V dňa 25.09.2020 vyhlásil rozsudok sp. zn. 7T/23/2020, ktorým obžalovaných L. Q. N. a N. P. C. uznal vinnými zo spáchania skutku na tom skutkovom a právnom základe, ako bolo uvedené v obžalobe Okresnej prokuratúry Bratislava V sp. zn. 1 Pv 196/20/1105-18 zo dňa 31.07.2020, pričom vo výroku o treste rozhodol tak, že obžalovaného Iliyan Q. N. podľa § X55 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j), písm. l), písm. n), § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona pre analogiam odsúdil ku trestu odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov so zaradením jeho výkonu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, obžalovanú N. P. C. podľa § 355 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j), písm. l), písm. n), § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona pre analogiam odsúdil ku trestu odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov so zaradením jeho výkonu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Samosudkyňa v odôvodnení rozsudku uviedla, že v danom prípade pri ukladaní trestu obžalovaným použila aj ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu, a to z dôvodu, že u obžalovaných prevažuje pomer poľahčujúcich okolností v pomere 3:0, obaja obžalovaní

uskutočnili vyhlásenie o vine a od počiatku prejavili záujem o uzavretie dohody o uznaní viny a prijatí trestu. Samosudkyňa v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že danom prípade poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR z 27.06.2017 sp. zn. Tpj 55/2016 podľa ktorého, ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b, písm. c) Trestného zákona (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže obžalovaný neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Vo vzťahu ku miernejšiemu trestu uloženému obžalovanej N. P. C. samosudkyňa poukázala na to, že menovaná sa stíhaného skutku dopustila na základe prosby obžalovaného N., pričom pri rozhodnutí o výške uloženého trestu u menovanej zohľadnila aj jej preukázaný nepriaznivý zdravotný stav, výborné pracovné hodnotenie a hodnotenie z univerzity.

Predmetné rozhodnutie súdu vo výroku o treste považuje za neprimerané, pričom túto skutočnosť opiera o nasledovnú argumentáciu.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí tiež podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

V predmetnej trestnej veci intervenujúci prokurátor na hlavnom pojednávaní uskutočnenom dňa 25.09.2020 na otázku samosudkyne uviedol, že má záujem (v súlade voľou obžalovaných prejavenu ešte v priebehu prípravného konania) o uzavretie dohody o uznaní viny a prijatí trestu, pričom na základe dotazu samosudcu (napriek tomu, že tento postup nie je štandardný) predniesol návrh trestu, ktorý by v prípade prerušenia hlavného pojednávania za účelom uzavretia dohody o vine a treste obžalovaným ponúkol. Po prednesení tohto návrhu obhajcovia obžalovaných (a neskôr po porade s nim aj samotní obžalovaní) uviedli, že predmetný návrh trestu považujú za nadnesený a z uvedeného dôvodu nemajú záujem o uzavretie dohody o uznaní viny a prijatí trestu. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že nie je možné rozumne predpokladať, že by obžalovaní (resp. ich obhajcovia) odmietli prokurátorom navrhovaný trest (vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov so zaradením jeho výkonu do ÚVTOS s minimálnym stupňom stráženia) bez toho, aby disponovali presvedčením hraničiacim s istotou, že rozhodnutie samosudcu vo vzťahu vo výroku o treste bude pre obžalovaných priaznivejšie. Taktiež je potrebné konštatovať, že v tomto prípade nešlo o situáciu podobnú tým, ktoré primali trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k prijatiu vyššie uvedeného stanoviska (kedy počas určitého obdobia z dôvodu potreby ustálenia postupu v rámci rezortu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky dochádzalo k minimalizovaniu využitia inštitútu dohody o uznaní viny a prijatí trestu), keďže v tejto veci prokurátor prejavil záujem o uzavretie dohody o vine a treste, v rámci ktorého mienil obžalovaným ponúknuť trest znížený o 18 mesiacov pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, v ktorom boli zohľadnené všetky okolnosti spáchaného skutku a osôb obžalovaných tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 34 ods. 4 Trestného zákona. Má za to, že takýmto účelovým použitím predmetného stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky došlo v podstate k úplnému ignorovaniu postavenia prokurátora ako subjektu disponujúceho návrhovým oprávnením vo vzťahu ku inštitútu dohody o uznaní viny a prijatí trestu, čo považuje minimálne za konanie obchádzajúce ducha zákona.

Vo vzťahu k samosudkyňi deklarovanej prevahe poľahčujúcich okolností na strane obžalovaných je potrebné okrem ich v podstate neexistujúceho odôvodnenia poukázať aj na ďalšie skutočnosti, a to najmä nesprávne vyhodnotenie jednej z týchto okolností ako aj ich zamieňanie s dôvodmi na postup podľa § 39 Trestného zákona. Z ústneho ani písomného odôvodnenia rozsudku nevyplýva dôvod priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, pričom mám za to, že táto poľahčujúca okolnosť bola obžalovaným priznaná nesprávne. V predmetnej veci bolo v prípravnom konaní v podstate celé dokazovanie vykonané bezprostredne po vydaní uznesenia o vznesení obvinenia (a jeho oznámení) obžalovaným (ešte pred rozhodnutím o návrhu prokurátora na ich vzatie do väzby), keďže v tomto štádiu došlo k vykonaniu najdôležitejších procesných úkonov v plnej miere preukazujúcich konanie obžalovaných (v tom čase obvinených), a to k vylúčeniu osôb - nelegálnych migrantov (svedkov Q. I., G. I. a K. I.), ktorých výpovede neobsahovali žiadne rozpory a z ktorých jednoznačne vyplývalo,

že obžalovaní sa dopustili skutku, pre ktorý im bolo vznesené obvinenie. Rovnako v predmetnom štádiu konania neexistovala žiadna pochybnosť (táto sa nepreukázala ani v ďalšom konaní), ktorá by spochybňovala proces od zastavenia motorového vozidla obžalovaných hliadkou príslušného colného úradu, cez ich zadržanie až po skončenie prípravného konania. Je teda nepochybné, že obžalovaní (v prípravnom konaní ešte v procesnom postavení obvinených) žiadnym spôsobom okrem vlastného priznania (po tom ako boli zákonným a kvalifikovaným spôsobom poučení o tom, že priznanie je poľahčujúca okolnosť v spojitosti s množstvom a kvalitou dôkazných prostriedkov vo vzťahu ku konaniu, pre ktoré im bolo vznesené obvinenie) nenapomáhali orgánom činným v trestnom konaní, resp. súdu (odmietli uzavrieť dohodu o uznaní viny a prijatí trestu v konaní pred súdom) a rovnako ani neprispeli k odhaleniu organizátorov alebo pomocníkov tejto rozsiahlej a mimoriadne nebezpečnej trestnej činnosti mimo územia Slovenskej republiky. Za napomáhanie v tejto súvislosti nie je možné považovať ani dobrovoľné vydanie vecí zo strany obžalovaného N., keďže po zistení, že v predmetnom motorovom vozidle sa nachádzajú osoby bez dokladov totožnosti a platných víz umožňujúcich osobám pochádzajúcim z tretích krajín vstup, zotrvanie alebo tranzit cez územie Slovenskej republiky, by aj v prípade nevydania týchto vecí zo strany obžalovaného došlo k ich zaisteniu do trestného konania prostredníctvom na to príslušných inštitútov zakotvených v ustanoveniach Trestného poriadku. Rovnako tak je potrebné podotknúť, že je potrebné dôsledne rozlišovať tzv. poľahčujúce okolnosti a okolnosti podmieňujúce použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu, a to z dôvodu, že existencia jednej alebo viacerých poľahčujúcich okolností na strane páchatelov trestnej činnosti neodôvodňuje bez ďalšieho postup podľa § 39 Trestného zákona, keďže je zrejme, že na použitie tohto inštitútu sa vyžadujú iné mimoriadne okolnosti ako tie, ktoré sú zakotvené v § 36 Trestného zákona.

K časti odôvodnenia, v ktorej samosudkyňa poukázala na existenciu ďalších okolností na strane obžalovanej C. uvádzam, že ani táto časť rozsudku neobstojí, a to z dôvodu, že samosudkyňa okrem nekritického prevzatia listinných podkladov od obhajcu obžalovanej (vrátane ich osvojenia) tieto okolnosti nepodrobila aspoň stručnej úvahe. Má za to, že v prípade ak súd prijal záver o vážnom zdravotnom stave obžalovanej C. (napriek skutočnosti, že nedisponuje dostatočným vzdelaním a odbornou praxou v príslušnom lekárskom odbore) v spojitosti s tým, že bez ďalšieho preverenia uveril preloženým lekárske správam z Bulharskej republiky (minimálne bez preverenia toho, či osoba, ktorá ich vystavila skutočne existuje a má oprávnenie vykonávať prax v príslušnom odbore), bolo na mieste ich minimálne porovnať s dokumentáciou o zdravotnom stave obžalovanej počas jej pobytu vo výkone väzby? Nekritičnosť odôvodnenia rozsudku zo strany samosudkyne vyplýva aj z poukázania na výborné pracovné hodnotenie obžalovanej, pričom pozornosti samosudkyne zrejme ušiel jeden podstatný detail, a to meno vystaviteľa - P. C., pri ktorom je možné sa rozumne domnievať, že ide o rodinného príslušníka obžalovanej, čo značne znižuje hodnovernosť predloženej listiny. K deklarácii o tom, že obžalovaná C. sa stíhaného skutku dopustila v dôsledku prosby obžalovaného N. v spojitosti s citovou väzbou k nemu podotkol, že citová väzba nie je dôvodom na uloženie miernejšieho trestu a z vykonaného dokazovania je zrejme, že okrem prvotného kontaktu medzi obžalovaným a doposiaľ nestotožnenou osobou v Bulharskej republike obaja obžalovaní participovali na trestnej činnosti absolútne totožným dielom (mali vedomosť o tom, že prevádzajú tzv. nelegálnych migrantov, striedali sa pri vedení motorového vozidla, skutku sa dopustili z dôvodu riešenia svojej finančnej situácie).

Nad rámec vyššie uvedenej argumentácie je potrebné vziať do úvahy aj povahu a závažnosť skutku, pre ktorý sú obžalovaní trestne stíhaní, a to aj s poukazom na spoločenskú a bezpečnostnú situáciu v rámci priestoru, ktorého je Slovenská republika členom. Je potrebné zdôrazniť, že závažnosť predmetného skutku bola z vyššie uvedených dôvodov v plnej miere zohľadnená vo vymedzení dolnej a hornej hranice trestnej sadzby, ktorú je možné preukázaným páchatelom uložiť. Skutok, pre ktorý sú obžalovaní trestne stíhaní je mimoriadne nebezpečným druhom trestnej činnosti nielen z dôvodu, že takýmto spôsobom príslušné štáty Európskej únie prichádzajú o možnosť účinnej kontroly totožnosti osôb vstupujúcich do tohto spoločenstva (zvlášť v dobe zvýšenej hroby spojenej s terorizmom, resp. šírením vírusu Covid 19) ale aj z toho dôvodu, že prevážané osoby sú umiestňované do prepravných prostriedkov bez akejkoľvek účinnej ochrany, čo zvyšuje riziko ohrozenia ich života a zdravia.

Z uvedených dôvodov má za to, že trest, ktorý prokurátor mienil obžalovaným navrhnúť v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu v plnej miere zohľadňoval povahu, závažnosť a následok spáchaného skutku, spôsob a okolnosti jeho spáchania, pohnútku obžalovaných, osoby obžalovaných a ich doterajší život ako aj pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností.

S poukazom na vyššie uvedené, preto považuje odvolaním napadnutý rozsudok súdu za nezákonný a navrhuje Krajskému súdu Bratislava, aby predmetný rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec prvostupňovému súdu, aby vec znova prejednal a rozhodol, resp. aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku predmetný

rozsudok vo výroku o treste a výrokoch na neho obsahovo nadväzujúcich zrušil a sám rozhodol tak, že obžalovaných L. Q. N. a N. P. C. odsúdi na trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov so zaradením jeho výkonu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia za súčasného uloženia trestu prepadenia vecí v rovnakom rozsahu v akom o nich rozhodol okresný súd.

Obžalovaná N. P. C. v písomných dôvodoch odvolania z 09.10.2020 odôvodnených prostredníctvom svojej obhajkyne uviedla, že je toho názoru, že pri úvahách o druhu a výmere trestu v prípade jej osoby mal súd použiť ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody podľa ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona, ako žiadala cestou svojej obhajkyne a s prihliadnutím na okolnosti prípadu, na moju osobu, moje správanie sa pred a po skutku, mieru zavinenia ako aj pohnútku, pohľadujúce a prirážajúce okolnosti a na možnosť nápravy jej osoby ako páchatela skutku a na potrebu ochrany spoločnosti pred prípadným ďalším protiprávnym konaním páchatela a uložiť jej miernejší trest odňatia slobody vo výmere maximálne 4 roky. Ako v priebehu konania dôkazné podložila, trpí už viac ako 10 rokov na závažné zdravotné ochorenie tzv. I. zápal štítnej žľazy (tyreoiditída), čo je autoimunitné ochorenie, pri ktorom dochádza k postupnému zníženiu aktivity a poškodzovaniu štítnej žľazy, ktorá nedokáže vykonávať svoju funkciu. Toto ochorenie si vyžaduje sústavnú liečbu, jej nedostatočnosť sa prejavuje vo vzniku srdcových ochorení, psychických problémov, ktoré pri nedostatočnom liečebnom režime sa postupom času môžu zhoršovať. V posledných troch rokoch sa k tomuto ochoreniu u nej pridružila chronická venózna insuficiencia dolných končatín a alergická rinitída, ktorá má chronický celoročný (pereniálny) charakter a vyžaduje sústavnú liečbu antihistaminikami. Počas pobytu vo väzbe bola z dôvodu posledne uvádzaného ochorenia niekoľkokrát na odporúčanie lekárov izolovaná vo vyčlenenom priestore, naposledy súvisle viac ako 7 dní pred konaním hlavného pojednávania.

Poukázala na to, že pred spáchaním skutku viedla riadny život, viac ako 11 rokov riadne zamestnaná a má riadne trvalé bydlisko, plánuje založiť si rodinu a mať deti, zvyšovala si kvalifikáciu štúdiom na vysokej škole, ktoré pre výkon väzby musela prerušiť napriek pozitívnym výsledkom, ktoré v štúdiu dosiahla. Preukázala sa súdu aktuálnym výpisom z registra trestov Bulharskej republiky, z ktorého vyplýva, že nebola v minulosti trestaná, ako potvrdením o mojom zdravotnom stave, hodnotením zamestnávateľa a potvrdením z Ekonomickej univerzity v Sofii.

Súd konštatoval na jej strane tri pohľadujúce okolnosti ako sú uvedené v § 36 písm. j), písm. 1), písm. n) Trestného zákona. Žiadnu prirážajúcu okolnosť súd nezistil. Pomer pohľadujúcich a prirážajúcich okolností je 3:0 v prospech pohľadujúcich okolností. Spáchanie skutku úprimne ľutujem.

S poukazom na okolnosti prípadu, ktoré mali vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatela, dovoľuje si požiadať odvolací súd, aby zrušil tú časť rozsudku, ktorá obsahuje vo vzťahu k jej osobe výrok o treste o uložení nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní 4, 8 roka a za využitia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona jej uložil buď trest odňatia slobody vo výmere podľa uváženia odvolacieho súdu s jeho podmieneným odkladom na dlhšiu skúšobnú dobu, ktorej výmeru taktiež ponecháva na rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. žiada uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky. Ostatné časti rozsudku vo výroku o treste nenamieta.

Ešte raz vyjadrila ľútosť nad spáchaním skutku, z ktorého bola uznaná vinnou. Už samotný pobyt vo väzbe jej je dostatočným ponaučením a trestom. Sľubuje, že sa do budúcnosti žiadneho trestného konania nedopustí a prosím odvolací súd, aby vyhovel jej odvolaniu.

K odvolaniu prokurátora sa obžalovaná písomne vyjadrila podaním doručeným Krajskému súdu v Bratislave 10.11.2020 a uviedla v ňom, že odvolanie prokurátora považuje za nedôvodné a podľa § 319 Tr. por. ho žiada zamietnuť.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátorka krajskej prokuratúry sa pridržala písomne podaného odvolania a navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obidvom obžalovaným uložil trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov.

Obhajkyňa obžalovaných na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa pridržala písomne vypracovaných dôvodov odvolania obžalovanej N. P. C. a na podporu svojich tvrdení vo vzťahu k zdravotnému stavu obžalovanej predložila lekárske potvrdenie vystavené dňa 08.12.2020 MUDr. U., z ktorého sú zrejme diagnózy uvádzané v odvolaní, na ktoré trpí obžalovaná. Vo vzťahu k odvolaniu obžalovanej navrhla

zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložiť jej podmienený trest odňatia slobody a zároveň navrhla odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaná N. P. C. vo svojom konečnom návrhu uviedla, že ľutuje, čo urobila, nikdy sa to viac nebude opakovať, vedie riadny život v Bulharsku, má svoju prácu, vzdelanie a spravila chybu.

Obžalovaný T. Q. N. v konečnom návrhu uviedol, že to, čo urobil, je prvý a poslednýkrát a veľmi svojho konania ľutuje.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť podaných odvolaní (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por., a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolania prokurátora a obžalovanej N. P. C. nie sú dôvodné, vzhľadom na správnosť a zákonnosť napadnutého prvostupňového rozsudku.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania, avšak takéto chyby v danom prípade zistené neboli. V nadväznosti na vyššie uvedené, ako aj vzhľadom k podaným odvolaniam prokurátora a obžalovanej N. P. C. a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd nepreskúmaval výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku, nakoľko konanie, ktoré týmto výrokom prvostupňového rozsudku predchádzalo bolo v súlade so zákonom.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že obaja obžalovaní urobili hlavnom pojednávaní pred okresným súdom dňa 20.09.2020 vyhlásenie o priznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. Senát krajského súdu preskúmal i zákonnosť postupu okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o prijatí vyhlásenia obžalovaných a zistil, že v tomto smere konal okresný súd správne a neporušil žiadne procesné ustanovenia. Priznanie viny obžalovanými bolo teda prijaté súdom prvého stupňa v súlade so zákonom a stalo sa nemenným.

Ani krajský súd, podobne ako okresný súd, nemal dôvodné pochybnosti o skutkových tvrdeniach uvedených v obžalobe, a preto priznanie viny obžalovanými, považoval za logický dôsledok dôkazného stavu zisteného a prezentovaného prokurátorom v obžalobe.

Logickým dôsledkom rozhodnutia súdu prvého stupňa o prijatí vyhlásenia obžalovanými, že sú vinní, bol aj ďalší postup súdu, keď nevykonal dokazovanie v rozsahu priznanej viny.

Nakoľko na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom nebolo vykonané dokazovanie súvisiace so skutkovými zisteniami obžaloby, nemohol ani krajský súd, ako súd odvolací preskúmať, zasahovať, meniť, či prípadne spochybňovať skutkové zistenia a závery súdu prvého stupňa, prezentované vo výroku o vine v napadnutom rozsudku. Napokon odvolanie prokurátora a obžalovanej smerovalo len proti výroku o treste odňatia slobody.

Vzhľadom k tomu, odvolací súd nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe súdu prvého stupňa v súvislosti s vyhlásením obžalovaných a jeho prijatím v zmysle § 257 ods. 6, ods. 7 Tr. por. a následného uznania viny podľa obžaloby, nezaoberal sa z hľadiska správnosti, resp. nesprávosti skutkových a právnych záverov v napadnutom rozsudku a zaoberal sa len výrokom o treste.

Vychádzajúc z tejto situácie, odvolací súd preskúmaval len výrok o treste vo vzťahu k obžalovaným a zistil, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu dostatočne prihliadol na všetky zásady významné pre ukládanie trestov a na účel trestu tak, ako vyplýva z ustanovení § 34, § 36, § 37, § 38 Tr. zák., čo malo za následok, že uložený trest obžalovaným zodpovedá stavu veci a zákonu.

Trest plní funkciu ochrany spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Zmyslom a účelom trestu v najvšeobecnejšom zmysle je ochrana spoločnosti pred kriminalitou.

Odvolačný súd pritom dodáva, že v zmysle § 34 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, príťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

V posudzovanom prípade v súvislosti s výrokom o treste je potrebné uviesť, že u obžalovaných boli zistené tri poľahčujúce okolnosti v zmysle ustanovenia § 36 písm. j/, písm. l/, písm. n/ Tr. zák. (priznanie sa k spáchaniu trestného činu, úprimne oľutovanie trestného činu a napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom).

Pokiaľ ide o prokurátorom namietané aj priznanie poľahčujúcej okolnosti v zmysle ustanovenia § 36 písm. n/ Tr. zák. (napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom), táto odvolacia námietka bola odvolacím súdom akceptovaná, pretože priznanie vyššie uvedenej poľahčujúcej okolnosti je možné len vtedy, keby k samotnému priznaniu pristúpilo aj uvedenie údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach činu. Obaja obžalovaní však skutok priznali v prípravnom konaní pod ťarchou dôkazov, keďže pri trestnom čine boli pristihnutí a neexistovala žiadna pochybnosť, ktorá by spochybňovala proces od zastavenia motorového vozidla obžalovaných hliadkou príslušného colného úradu, cez ich zadržanie až po skončenie prípravného konania. Je teda zrejmé, že obaja obžalovaní žiadnym spôsobom okrem vlastného priznania nenapomáhali orgánom činným v trestnom konaní, resp. súdu a rovnako ani neprispeli k odhaleniu organizátorov alebo pomocníkov tejto rozsiahlej a mimoriadne nebezpečnej trestnej činnosti mimo územia Slovenskej republiky. Krajský súd však pri prevahe poľahčujúcich okolností u oboch obžalovaných na toto pochybenie zo strany okresného súdu len poukazuje bez potreby ho korigovať, keďže toto pochybenie nemalo vplyv na výmeru a druh trestu ukladaného obom obžalovaným.

Za uvedený zločin je zákonom stanovená trestná sadzba od 7 do 10 rokov, pričom v zmysle ustanovenia § 38 ods. 3 sa znižuje pri prevahe poľahčujúcich okolností horná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, t.j. trestná sadzba je od 7 do 9 rokov. Keďže okresný súd ukladal obom obžalovaným trest v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. (po prijatí takého vyhlásenia súdom) a obaja obžalovaní neodvolateľne prijali všetky právne účinky uznania viny (dokonca bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu, správne okresný súd obom obžalovaným ukladal trest za použitia ustanovenia § 39 ods. 2, ods. 4 písm. d/ Tr. zák. (per analogiam) a tento znížil o jednu tretinu dolnej hranice trestnej sadzby, ktorá v danom prípade je 7 rokov (znížená o jednu tretinu 4 roky a 8 mesiacov) a uložil tak obžalovanej N. P. C. trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov a obžalovanému T. Q. N. vo výmere 5 rokov.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že osobu páchatel'a treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach. Pri hodnotení osoby konkrétneho páchatel'a treba posúdiť negatívny alebo pozitívny význam jeho osoby pre hodnotenie nebezpečnosti činu pre spoločnosť, ktorá vyplýva z jeho správania sa spoločnosti. Nemôže

však ísť len o registráciu osobných údajov páchatel'a bez hlbšieho rozboru jeho osobnosti vo vzťahu k ďalším kritériám, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska určovania druhu trestu a jeho výmery. V rámci hodnotenia osoby páchatel'a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy, najmä z hľadiska určenia prognóz jeho budúceho vývoja správania na základe objasnenia jeho osobných vlastností a ich spojitosti zo spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. U oboch obžalovaných ide o páchatel'ov prvotrestaných, doposiaľ vedúcich riadny život s riadnym zamestnaním a u obžalovanej N. P. C. aj so zvyšovaním si kvalifikácie. Tresty, ktoré boli oboj obžalovaným ukladané súdom prvého stupňa, u obžalovanej N. P. C. na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby a u obžalovaného T. Q. N. pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, treba považovať za dostatočné na nápravu oboch obžalovaných, ktorí si od počiatku trestného stíhania uvedomili závažnosť svojho konania a toto niekoľkokrát oľutovali.

Odvolaciu námietku obžalovanej N. P. C. týkajúcu sa použitia ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zák., krajský súd považoval za nedôvodnú. Citované ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák. umožňuje vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a uložiť trest kratšieho trvania za predpokladu, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne. V danom konkrétnom prípade odvolací súd zastáva názor, že neboli na strane obžalovanej zistené také pomery, ktoré by umožňovali uloženie trestu obžalovanej pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby. Obžalovaná preukázateľne netrpí ťažkou nevyliciteľnou chorobou, ale trpí chorobou, ktorá je liečiteľná aj v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody. V danej veci neboli zistené ani žiadne mimoriadne okolnosti, ktoré sa pri posudzovanej trestnej činnosti bežne nevyskytujú alebo len v ojedinelých prípadoch.

Zaradenie oboch obžalovaných v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 písm. a / Tr. zák. je taktiež v súlade so zákonom, keďže obaja obžalovaní neboli doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu.

Keďže rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o prepadnutí veci odvolaním nebol napadnutý, tento ponechal odvolací súd nedotknutý.

Z vyššie uvedených dôvodov rozhodol krajský súd spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.